

сия съ свойтъ конь и съ двѣтъ си ловджийски кучета. Всѣкидневно, сутрина и вечеръ, той съ свойтъ кучета заобикалеше по широкиятъ кръгъ около мѣнастиритѣ

Веднѣжъ въ едно такова обикаляние, малко прѣди дравгавината, Балканъ и Дера, като подумиха нѣщо си, хвърлиха се, безъ лѣзвие, съ голѣми крачки, къмъ едно и сѣщото мѣсто. Старий Стефанъ тръгна подирѣ имъ и скоро видѣ, при вечерната видѣлина, нѣщо си бѣло въ долѣтъ; той дойде по-близо, слѣзе отъ сѣдлото и съ орѣжие въ ръка се приближи къмъ мѣстото. На земята лѣжеше мъртавъ сивъ конь, а рѣдомъ до него пѣмгаше отъ болка живъ чловѣкъ и не можеше да се помръдне. Стефанъ сѣдна до него и позна че страдалеца, тѣжко раненъ, е прѣпускалъ по неизвѣстни за него пѣтеки като се довѣрилъ на умѣтъ на коня, а той твърдѣ се мѣчи и моли за себе си спасение или смъртъ. Старийтъ Стефанъ, безъ да губи врѣме, тури непознатийтъ прѣдъ себе си на сѣдлото и тръгна по пѣтя за мѣнастиря Свѣта Богородица за да го прѣдаде на калугеркитѣ. Жънитѣ повече се погрижатъ за болнийтъ, по добръ ще го глѣдатъ, и въ тѣхъ той ще бѣде по-безопасенъ. Вече свѣтна огъня отъ манастирската башня, когато изчеднѣжъ двѣтъ кучета залаха; огледва се наоколо старий Стефанъ, но нищо не види; ослушва се, но нищо не чува. Какъ па бѣде, да остави непознатийтъ самичакъ — безчеловѣчно; а кой е той? — това не е моя работа; нима той не е Божий чловѣкъ; и Стефанъ тръгна напрѣлъ по глухата пѣтека между скалитѣ и посрѣлъ гѣстата гора, удобна за ковитѣ, а не за людѣтъ и конѣтъ. Старийтъ Стефанъ върви, а бухалитѣ бухатъ така че сърдцего се стиска, а въ търсеитѣ виятъ вълцитѣ така като че трѣпки побиватъ коститѣ.

Въ мѣнастиря старий Стефанъ е познатъ гостенинъ. Той тури раненийтъ въ стаята на привратника, който по своя обичай, нищо не попита, а самъ излѣзе въ троваго и подсвирна на кучетата за да намѣрятъ познатитѣ пѣтеки и тръгна подирѣ тѣхъ. Той пази съ око то си, но едвамъ може да види на една крачка прѣдъ себе си